

Junaci katoličkog dana.

Noć se je spustila. K vratima Katoličkog doma vrve razne osobe. Unutra je rasvijetljeno, pa uđimo i mi unutra, da vidimo što se radi. U ovećoj je dvorani za stolom ispod križa odbor današnjeg dana u živañnom poslu. Danas je naime 29. lipnja, dan „katolićke štampe“, pak odbor prima izvještaje pojedinih sakupljaća.

Pristupi stari pazikuća i pruži 500 K.

— Kako je bilo? — upita ga predsjednik.

— Eto star sam i nijesam mogao da više uradim. Prodao sam nešto knjiga, obišao sam sve susjede. I žid Isak je dao, jer i on želi u nebo doći. Ali evo vam mog malog nećaka, koji je više skupio.

Mali Makso je u 14. godini. On je sa sabirnim arkom posjetio čitave ulice i sabrao je 796 K.

— Živio, mladiću! — potrepta ga jedan odbornik. Ti ćeš biti odlučan katolik, kada porasteš.

I Makso hoće da pripovjedi, kako mu je bilo pri sabiranju. Prisutni umukoše i on će:

— Jedna mi je Gospođa zatvorila vrata u lice, jer da nema vremena za varalice. Opet pozvonih do 4 puta i smiješeći joj tad rekoh, neka mi iza uvreda ipak nešto dade. A ona? Ode u sobu i donese mi 100 K. i reče, da je i ona dobra katolikinja.

— Koliko si sabrao? — prekine ga svojim upitom Ivica Dobrić.

— 796 Kruna.

— To je malo. Ja sam sabrao više, ja imam 1065 K.

Na to dignu ruku ratni invalid Pero Bakić:

— I to nije mnogo. Ja sam bez noge i ipak sam cijeli dan išao od jedne kuće do druge, i evo donesoh 1800 K.

Te je večeri jurio vlak iz Broda put Zagreba. Ljudi su se o svem razgovarali. Od vagona je do vagona išao Ante Ivić; s njime konduker i prijavi se prvoj skupini u trećem razredu. Stupi pred prvog putnika i pruži mu sabirni arak.

— Što je to? — upita ovaj.

— Ta čuo si prošle nedjelje u crkvi, čovječe, ako si katolik, da je danas dan „katolićke štampe.“

— Jesam katolik i čuo sam, ali nijesam razumio, što je.

— Tu se skuplja novac, da se onda dade katolićkim novinama i časopisima, neka uzmognu dobro pisati i jevtino raspačavati. Dan danas vlada u svijetu onaj, koji ima dobru štampu. Ako svak dade i malo, eto ti lijepe svote.

I prvi putnik dade 10 K., drugi nešto manje, te treći i svi redom. Konduker je od veselja sukao brkove i govorio:

— „Dajte, ljudi. Za sebe dajete. Bog će naplatiti i ovu milostinju.“

— Marko idi s nama večeras u kazalište! — pozvaše učenici druga.

— Ne mogu, jer nemam novaca.

— Gdje su ti novci?

— Dadoh za katolićku štampu. Danas je njezin dan. Skupljao sam i kod drugih, pa dadoh i svoj novac.

Drugovi se pogledaše. I oni su pripadali katolićkoj organizaciji.

— To je pravo. Evo onda i mi dajemo novac, što bismo potrošili za zabavu.

Anđeo je tog grada napisao u knjigu dobrih djela mnoga i mnoga imena, da ih odnese pred prijestolje Svevišnjega. A.